

אם היה תנור חדש — יותין מפני שהתנור נעשה והתחזק בעצי איסור, וכח היסק זה מסייע בכל ההיסקים מכאן ואילך.

ואם התנור היה ישן והתחזק מכבר, ועתה מסיקו לאפייה — יוצן, ולא יאפה בהסקה זו, כדי שלא יהנה מהאיסור.

אפה בו בתנור, — אסורה הפת בהנאה.

בתנור חדש שחזקו באיסור, אף שציננו והסיק אותו בעצי היתר הגורמים לאפיית הפת, מכל מקום גם תנור האסור גרם אותה. וכן בתנור ישן, אף שתנור המותר גורם את האפייה, מכל מקום גם עצי איסור גורמים אותה.

ומשנתנו סוברת "זה וזה גורם — אסור".

נתערבה הפת באחרות — כולן אסורות בהנאה.

רבי אליעזר אומר: אסורות עד שיוליך הנאה השווי של עצי האיסור לים המלח ויבערם שם, ואז תותר הפת בהנאה.

אמרו לו חכמים לרבי אליעזר: אין היתר בהולכה לים המלח, מפני שאין פדיון לעבודת כוכבים, והפדיון אינו מוריד ממנה את איסורה בהנאה.

וכן, אם נטל הימנה מן האשרה, עץ, ועשוהו כרכור לאריגת בגד — אסור הכרכור בהנאה.

ארג בו בכרכור את הבגד — הבגד אסור

סוברים "זה וזה גורם — אסור", מה טעם התרתם בימות הגשמים? אודי לי מיהת לסברתי שהנבייה גורמת איסור, ותאסרו אף ירקות בימות הגשמים!

ורבנן סוברים: אכן הנבייה גורמת צמיחה, אבל אינה גורמת איסור הנאה, כמו דאמר רב מרי בריה דרב כהנא: מה שמשביח בנבייה פוגם בצל.

ומסקינן: אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי יוסי הסובר "זה וזה גורם — מותר".

ומספרת הגמרא עובדא: ההוא גינתא הגינה ההיא דאיזדבל שזיבלו אותה בזבלא דעבודת כוכבים הבא מדם פרים ועגלים הנשחטים לעבודת כוכבים, והדם אסור בהנאה מדין תקרובת עבודת כוכבים —

שלח רב עמרם לברר את דינם של הירקות שצמחו בה האם מותרין — קמיה לפני דהאמורא רב יוסף.

אמר ליה רב יוסף: הכי אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי יוסי, והירקות מותרין.

מתניתין

מט-ב המשנה ממשיכה בדין איסור הנאה מעצי אשרה.

נטל ממנה מן האשרה עצים — העצים אסורין בהנאה.

הסיק בהן בעצי אשרה את התנור —